

RAKKAUS VOI MUUTTA A KAIKEN,
JOS SIIHEN VAIN USKALTA A USKOA.

NICHOLAS SPARKS

&

M. NIGHT SHYAMALAN

JÄÄ LUOKSENI

SUOMENTANUT ULLA SELKÄLÄ

WSOY

NICHOLAS SPARKS &
M. NIGHT SHYAMALAN

JÄÄ
LUOKSENI

SUOMENTANUT ULLA SELKÄLÄ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Otteen Walt Whitmanin runosta ”Laulu itsestäni” (s. 54) suomentanut Arvo Turtiainen.
Otteen E. B. Whiten lastenkirjasta *Lotta ystäväni* (s. 87) suomentanut Tarja Kontro.
Otteen John Keatsin runoelmasta *Endymion* (s. 111) suomentanut Aale Tynni.
Emily Dickinsonin runon ”Totuuden kertoo kokonaan” ensimmäiset säkeet (s. 289)
suomentanut Sirkka Heiskanen-Mäkelä.

Englanninkielinen alkuteos
Remain

Copyright © 2025 by Willow Holdings, Inc.
Suomenkielinen laitos © Ulla Selkälä ja WSOY 2026

ISBN 978-951-0-52592-0
Painettu EU:ssa

Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

*Theresa Parkille, joka on kulkenut rinnallani
matkan joka askeleella*

LUKU 1

Toukokuinen Cape Cod herättää toivon kohmeisten newyorkilaisten sydämissä, sillä sen viheriövät nurmikot ja merelliset tuulahdukset antavat lupauksen nurkan takana odottavasta kesästä. Kun avasin auton ikkunan ja hengitin uuden kasvun tuoksua, hämmästelin sitä, miten kaukaisilta suurkaupungin kolea harmaa taivas ja tulvivat katuojat tuntuivat. Täällä talvi sentään oli ajat sitten väistynyt ja unelma verkkaisemmista, auringon kylvettämistä päivistä oli aivan käden ulottuvilla.

Olin käynyt Cape Codissa muutamia kertoja, mutta en koskaan juuri tässä kaupungissa. Läheisen turistimagneetin Provincetownin hiljaisempi ja pienempi serkku Heatherington suorastaan pursui klassista 1950-luvun tunnelmaa. Ajaessani sen pääkatua Pleasant Streetiä panin merkille idylliset luksusmyymälät, joissa kaupattiin antiikkia, gourmetjäätelöä, puuleluja ja kiviuunipizzaa, sekä kalliit lastenvaunut, joita vanhemmat lykkivät tiilipäällysteisillä jalkakäytävillä. Päivämatkalaiset sukuloivat kaupasta toiseen, ja puupenkillä ison vanhanaikaisen kellon alla istuskeli pari iäkkäänpuoleista lippalakkipäistä herraa turisemassa. Kun pysähdyin risteykseen päästääkseeni joukon

kitaroita selässään kantavia muusikoita ylittämään kadun, huomasi kadunkulmassa vanhanaikaisen kemikalion ja limonadi-baarin yhdistelmän. Tiskillä istui ryhmä teinejä ryystämässä pirtelöitä pitkillä pilleillä.

Hymyilin, koko kaupunki oli miltei liian täydellinen ollakseen totta, mutta tarkemmin ajatellen kävi järkeen, että paras ystäväni Oscar, Bostonissa herkkukauppaa pitäneiden siirtolaisvanhempien jälkeläinen, etsisi itselleen palan myyttistä amerikkalaista ihannetta. Kun pääsin jatkamaan matkaa, näin vilahdukselta, että sivukatuja vasemmalla ja oikealla puolellani kansoittivat hyvin hoidetut siirtomaatyylliset, lautaverhoillut talot ympärillään valkoiset säleaidat. Heatherington oli toden totta maalauksellinen pikkukaupunki, se täytyi myöntää, ja kuin käskystä pilvet yhtäkkiä väistyivät niin huikaisevan sinisen taivaan edestä, että minun täytyi siristellä silmiäni.

Oli maanantai, tyypillinen uuden työviikon alku. Olin tullut kaupunkiin suunnittelemaan Oscarin ja hänen vaimonsa Lorenan vapaa-ajankodin ja valvomaan sen rakennustöitä. Toistaiseksi olin nähnyt pelkästään valokuvia heidän ostamastaan maapalasta. Tänään aioimme keskustella projektista ensimmäisen kerran tarkemmin, ja odotin innolla kuulevani, millaista taloa he olivat kaavailleet. Seurasin heidän antamia ohjeita, ja gps:ää silmäillen käännyn Pleasant Streetiltä pois ja jatkoin kohti tulevan talon tonttia, minne olimme sopineet tapaamisen. Kaupungin laidalla ohitin laajan kentän, jossa oli enemmän ja vähemmän rakennusvaiheessa olevia esiintymislavoja. Sorapäällysteinen parkkipaikka oli täynnä pölyisiä avolavoja, ja etäämpänä näkyi ahertavia työntekijöitä. Alueella kävi kuumeinen hyörinä, sillä käynnissä olivat kuun lopussa Kaatuneiden muistopäivän viikonloppuna järjestettävän

Naamio- ja musiikkifestivaalin valmistelut. Olin kuullut festivaalista yrittäessäni turhaan etsiä majoitusta. Lopulta minun oli täytyntä turvautua Oscarin apuun saadakseni katon pääni päälle. Kuulemani mukaan kaupunkiin saapuisi pitkän viikonlopun ajaksi neljästäkymmenestä viiteenkymmeneen bändiä, ja tapahtumaan odotettiin peräti kahtakymmentätuhatta kävijää. Kun olin kysynyt, millaista musiikkia siellä olisi tarjolla, Oscar oli vain hörähtänyt. »Mistä minä tiedän. Luultavasti jotain Z-sukupolven omituista renkutusta.»

Muutaman minuutin päästä käännysin heinittyneelle metsätielle, joka oletettavasti nousi merenrantatörmälle. Köröttelin hissukseen seuraten autonrenkaiden jättämiä jälkiä, ja Aston Martinini pomppi ja liiraili heinikkopohjan vaihduttua hiekkaksi. Tien kahta puolen kaartuvat koivut, jalavat ja vaahterat muodostivat ylleni katoksen, joka jatkui aina törmän laelle.

Siellä tasaista, heinikkoista aukiota ympäröivät majesteettiset tammet, ja paikalta avautui panoraamanäkymä tumman safiirinsiniselle merelle. Pienen voikukkakasvuston yllä lepatteli perhosiä, ja suolan tuoksu toi mieleen muistoja omista kesistäni rannalla. Kuulin moottorin hurinan yli miten linnut huusivat puissa, ja kun kohotin katseeni, näin kyyhkyhaukan kaartelevan taivaalla. En voinut kuin hämmästellä, miten sellainen paikka oli voinut säästyä rakentamiselta.

Pian näkyviin tuli huomattavan iso puurakennelma, leikkitehine, joka olisi kokonsa puolesta sopinut kaupungin puistoon ja joka näytti siltä kuin olisi tipahtanut taivaalta. Siinä oli keinuja, roikkumistankoja, hiekkalaatikko, useita liukumäkiä sekä torni, jota koristi monivärinen katto. Oscarin kaikki viisi lasta hyörivät telineellä samalla kun hän ja Lorena pitivät heitä silmällä läheisestä piknikpöydästä. Tapansa mukaan Oscar oli

pukeutunut 1960-luvun alun pelipaidan replikaan, tällä kertaa Cleveland Browns -jalkapalloseuran paitaan.

Kohta New Yorkin yliopistosta valmistumisensa jälkeen Oscar oli hankkinut rahoituksen ostaakseen NFL:ltä, NBA:lta, NHL:ltä ja MLB:ltä franchising-oikeudet fanipaitojen valmistusta ja myyntiä varten. Hänen liikeideansa oli laittaa vintage-tyylisiin paitoihin nykyisten pelaajien nimet ja numerot. Hän ei tinkinyt tuumaakaan designista ja laadusta vaan varmisti, että jokainen vaate tuntui miellyttävän pehmeältä ja näytti sopivasti kuluneelta. Hän oli myös todella taitava kampanjoimaan ja mainostamaan tuotteitaan sosiaalisessa mediassa, ja vaikka paidat olivat suosittuja alusta alkaen, myynti räjähti, kun muuan eturivin räppäri alkoi pukeutua niihin keikoillaan ja trendikkäät influensserit ryhtyivät postaamaan niistä säännöllisesti. Lopulta yksityiset pääomasijoitusyhtiöt kiinnostuivat tuotteesta, ja Oscar myi yrityksensä lähemmäs miljardilla dollarilla. Se oli täydellinen menestystarina. Hänen vanhempansa, joita pidin lähestulkoon kasvatusvanhempinani, olivat pakahtua ylpeydestä, he sonnustautuivat samanlaisiin pelipaitoihin aina kotoa lähtiessään ja kehuskelivat poikansa menestyksellä lukuisille sukulaisilleen Yhdysvalloissa ja Intiassa. Oscar salli sen vastentahtoisesti vanhemmilleen, mutta raha ei ollut pohjimmitaan muuttanut häntä ja Lorenaa.

Pysäköin Oscarin ja Lorenan identtisten Cadillac Escalade-kaupunkimaastureiden viereen, joiden rinnalla oma autoni näytti lelulta, ja Oscar lähestyi minua käsivarret halaukseen levitettyinä. Muun perheensä tavoin Oscarin oli halailija, ja olisin melkein voinut lyödä vetoa että hän halasi kaikkia, myös ruoka-kaupan myyjiä, uima-altaansa siivoojaa, jopa verotarkastajaa. Olin ajat sitten hylännyt valkoisen anglosaksisen protestantin

torjuvan asenteen ja vastasin reilusti halaukseen. Oscar takoi selkääni ennen kuin erkanimme.

»Selvisit perille», hän sanoi leveästi hymyillen. »Mitäs sanot?»

»Uskomaton paikka», myönsin. »Vielä parempi kuin lähettämässäsi kuvissa.»

Oscar katsoi ympärilleen hiukan ihmettelevän näköisenä. »En voi vielääkään uskoa, että sain tämän. Tarjosin kilpaa yhden sellaisen hedge-rahastotyyppin kanssa, ja sinähän tiedät miten he inhoavat häviämistä.»

Hän nyökkäsi piknikpöytää kohti. »Tule. Lorena on kysellyt sinusta taukoamatta.»

Kun lähdimme Lorenaa kohti, kallistin päätäni leikkitelineen suuntaan. »Mikä tuon tarina on?»

»Asennutin sen viime viikolla. Ajattelin, että onpahan vekaroilla jotain tekemistä sitten, kun rakentaminen alkaa ja käymme tontilla katsomassa töiden sujumista.»

»Virkistäisitkö muistiani, minkä ikäisiä he nyt ovatkaan?»

»Leo on seitsemän. Lalita ja Lakshmi kuuden. Logesh on viisi, ja Luca täytti juuri neljä. Paljon L-kirjaimia, tiedän, mutta hyvä puoli on, että koko katrasta voi kommentaa yhdellä kirjaimella: 'Ällät, laputtakaa loitommas!', 'Ällät, lakatkaa lörpöttelemästä!', 'Ällät, nyt levolle ja liukkaasti!'»

»Lorenakin varmasti tykkää.»

»Eipä oikeastaan», Oscar hörähti. »Mutta se, että kaikkien etunimen piti alkaa ällällä, oli hänen ajatuksensa, ja pysyvätpähän kersat ruodussa.»

Tällä välin Lorena oli noussut seisomaan. Hän heilautti tummia otsahiuksia pois silmiltään ja riensi minua kohti. Oscarin parempi puolisko oli seuraa rakastava italialaisamerikkalainen

tarmonpesä, jonka päättäväisyyden, voiman ja sitkeyden rinnalla Oscarin jäi toiseksi. Oscarin tavoin myös Lorena oli halailija, ja hänen halauksensa tuntui siltä kuin minut olisi kääritty untuvatakkiin. Vetäydyttyään kauemmas hän tarttui käsiini.

»Miten sinä voit?» Lorenan ilmeikkäät ruskeat silmät tutkailivat kasvojani. »Olen ollut hirveän huolissani sinusta.»

»Paremmiin», vastasin ja hymyilin toivoakseni vakuuttavasti.

»Saitko lohtupakettini?»

Puolessävälissä äskettäistä sairaalajaksoani minulle oli saapunut valtava kori täynnä snackseja, suklaapatukoita ja hedelmäkarkkeja, ja mukana oli ollut myös isohko pingviinipehmolelu. Jostain syystä – ehkä koska olin joskus intoillut dokumentista nimeltä *Pingviinien matka* – Lorena kuvitteli minun olevan erityisen ihastunut keisaripingviineihin, enkä ollut koskaan vaivautunut korjaamaan hänen virheluuloaan.

»Sain kyllä. Kiitos siitä. Toivottavasti et pahastu, että jaoin herkut muutaman muun potilaan kanssa.»

»Enhän toki.» Lorena irrotti lopulta otteensa käsistäni ja katseli minua arvioivasti. »Näytät hyvältä... levänneemmältä kuin viimeksi tavatessamme.»

»Olokin tuntuu levänneemmältä», myönsin. »Mitenkäs lapset?»

»Ovat villejä niin kuin ennenkin.» Lorena huokaisi ja heilautti kättään leikkiteliseen suuntaan surumielisesti hymyillen. »En olisi ikinä saanut antaa Oscarin ylipuhua minua tekemään viidettä. Kaikki rajat ja säännöt olivat ehtineet hölletä Lucan tullessa. Hän pääsee mistä tahansa pälkähästä rangaistuksesta.»

Lorena nauroi iloisesti. Oscar oli tavannut kauppatieteitä opiskelleen vaimonsa New Yorkin yliopistossa, ja Lorena oli

auttanut Oscaria rakentamaan yritystään kaksosten syntymään asti, minkä jälkeen hän oli jättäytynyt sivuun ja keskittynyt heidän kasvavaan pesueeseensa. Heidän kotinsa oli sekainen ja äänekäs, kuten Oscarin lapsuudenkotikin oli ollut, ja sen seinien läpi kantautui ja käytävillä kävi aina jatkuva energinen kuhina. Mutta Lorena suhtautui kaaokseen tyynesti. En ollut koskaan nähnyt häntä rättiväsyneenä tai kärsimättömänä.

»Miten kauan voitte viipyä täällä?» kysyin häneltä.

»Vain perjantai-iltaan asti», Lorena sanoi. »Lapsilla on esityksiä ja kokeita ensi viikolla. Mutta kunhan heidän lomansa alkaa, olemme täällä lopun kesän.»

»Ällä – lakkaa löylyttämästä leikkikaveriasi!» Oscar huusi, enkä voinut olla hymyilemättä, kun Lorena pyöräytti silmiään. »Hetkinen vain», Oscar sanoi ennen kuin lähti harppomaan kohti leikkipaikkaa. Leo oli ottanut Logeshin niskalenkkiin mutta yritti parhaansa mukaan näytellä viatonta siinä toivossa, että Oscar oli huutanut jollekin hänen sisaruksistaan.

»En käsitä, miten te kaksi pystytte tähän», sanoin. »Se mykistää minut aina.»

»Mihin? Lasten kasvattamiseenko?» Lorena teeskenteli tietämätöntä. »Lastenhoitaja auttaa, mutta oikeastaan tämä ei yhtään eroa Pauliesta huolehtimisesta. Laitetaan ruoka- ja vesikupit ja hiekkalaatikko aamulla esille ja unohdetaan heidät loppupäiväksi.»

Hymyilin. »Kiitos, että hoiditte Paulieta sairaalassaoloni ajan. Missä se on?»

»Kuljetuslaatikossa autossani», Lorena vastasi. »Tuossa, joka on sinun autosi vieressä. Voit olla huolehti, kisulla ei ole hätää – jätin ikkunat auki, mutta en tiennyt miten se reagoisi, jos toisin sen ulos. Tiedän että se on sisäkissa.»

»Niin on», vahvistin. »Jos eläinlääkärikäyntejä ja tätä visiittiiä teille ei lasketa, Paulie ei ole koskaan poistunut asunnostani. Millainen se oli?»

»Siltä kesti muutaman päivän tulla esiin piilosta, mutta sen jälkeen tyttö on ollut kiltti ja tyytyväinen, paitsi silloin kun pikkuiset jahtasivat sitä ympäri taloa. Se vietti paljon aikaa ikkunan vieressä sohvan takana, minne riiviöt eivät ylettyneet. Ja iltaisin, kun he olivat jo vuoteessa, se käpertyi minun syliini.»

»Kuulostaa siltä, että se tykästyi sinuun.»

»Olen aina pitänyt itseäni koiraihmisenä, mutta Paulie muutti mieleni täysin», Lorena ilmoitti. »Pakko kuitenkin kysyä: miksi laitoit kissalle nimeksi Paulie?»

»Kuinka niin?»

»Se on tyttökissa, ja Paulie on pojan nimi.»

»Rakastin lapsena *Rocky*-elokuvaa.»

»Mikset sitten pannut nimeksi Adriania?»

»Koska se näytti Paulielta.»

Lorena nauroi. Tällä välin Leo oli irrottanut otteensa Logeshista, joka hieroi yhä niskaansa Oscarin liittyessä takaisin seuraamme.

»Leo sanoi, että yritti näyttää Logeshille mitä tehdä, jos joutuu kiusatuksi», Oscar selitti.

»Ja sinä sanoit, että niskalenkin sijaan pitää mennä kertomaan opettajalle tai puhua meille, eikö niin?» Lorena kysyi.

»Jep.» Oscar nyökkäsi painokkaasti. »Tietysti.»

Lorena loi häneen epäluuloisen katseen ja karaisi sitten kurkkuaan. »Tiedän, että teillä kahdella on kuulumisia vaihdettavana, joten vien lapset kaupunkiin syömään. He ovat varmaan jo kuolemaisillaan nälkään. Mitä minä toisin teille tullessani?»

»Minulle maistuisi jokin salaatti, jossa on grillattua kanaa», sanoin. »Tai mikä tahansa käy – tiedän, että sinulla on kädet täynnä», sanoin anteeksipyytävästi ja nyökkäsin leikkiteliseen suuntaan.

»Saisinko tuplajuustohampurilaisen ja sipulirenkaita?» Oscar sanoi toiveikkaan näköisenä. »Ja suklaapirtelön?»

Lorena kohotti toista kulmaansa huvittuneena. »Tuota, juu... Eli herroille tuli kaksi salaattia grillatulla kanalla», hän vastasi.

»Mutta kulta, minulla on nälkä...»

»Sitten tuon sinulle lisäksi omenan.» Lorena kääntyi leikkitelinettä kohti. »Lapset!» hän huusi. »Lähdetään lounaalle!»

Se ei saanut lapsissa aikaan minkäänlaista reaktiota.

»Ruoka-aika, ällät! Laputtakaa lounaalle ja sassiin!» Oscar jyrähti.

Lapset laskeutuivat vastahakoisesti leikkitelineeltä ja hölkkäsivät Lorenan autoa kohti. Aikuiset menivät perässä, ja Oscar avasi takaluukun ja nosti ulos kissankuljetuslaatikon. Otin sen häneltä ja kurkin Paulieta, joka tuijotti vastaan suurin, pelokkain silmin.

Oscarin ja Lorenan lastatessa lapsia kyytiin – osa matkusti yhä turvaistuimessa – vein laatikon omaan autooni. Työnsin sormeni häkin sisään ja mumisin Paulielle tervehdyksen, mutta se oli vielä liian hermostunut tai sekaisin tulomatkasta eikä ottanut kontaktia. Annoin sen olla, ja avattuani ikkunat otin repusta läppärini sekä muistivihon ja kynän. Lorena vilkutti meille peruuttaessaan ajotieltä.

Siinä samassa kun kävimme istumaan piknikpöytään, Oscar nojautui minua kohti.

»Kas niin, nyt kun lopultakin saatiin vähän rauhaa ja hiljaisuutta, kerro minulle parista viime viikostasi sairaalassa. Täytyy

sanoa, että paikka näytti enemmän yksityisklubilta tai pieneltä collegekampukselta kuin psykiatriselta sairaalalta.»

»Ne sujuivat hyvin.» Kohautin olkapäitäni. »Ja olet oikeassa, puitteet olivat hienot, mutta ei se ollut pelkkää kylpylälomaa.»

Vaikka olimme jutelleet silloin tällöin puhelimesta sairaalassa ollessani, kuvailin uudestaan lyhyesti hoito-ohjelmaa. Siinä painottui DKT eli dialektinen käyttäytymisterapia, joka keskittyy ohimenevien tunteiden ja emootioiden sijaan positiivisten toimintamallien opetteluun, selitin Oscarille.

»Okei.» Oscar nyökkäsi. »Mutta oliko ruoka todella niin hyvää kuin väitit?» hän penäsi.

»Oli se», vakuutin. »Jos viikonloppuisin oli kaunis sää, me jopa grillasimme.»

»Sittenhän se oli kuin loma *White Lotus* -hotellissa, terapialla höystettynä.»

»Ei se ole huono paikka», myönsin. »Pääsin myös paneutumaan joihinkin sellaisiin elämäni kipukohtiin, joita olin kovasti yrittänyt olla ajattelematta.»

»Tarkoitatko Riku Rikkaan lapsuutta ja kahjoja vanhempia, jotka sekoittivat pääsi?» Oscar murjaisi.

»Sinne päin.»

Oscar risti kädet eteensä ja tutkaili minua vakavoituneena. »Tate, sinun täytyy luvata, että soitat minulle, jos tunnet pimeyden hiipivän jälleen kimppuusi.» Hän käänsi katseensa hetkeksi pois päin ennen kuin katsoi silmiini totisena. »Pelkäsin puolestasi.»

Nyökkäsin hänen sanoistaan liikuttuneena, ja niiden raastavien päivien muisto veti meidät molemmat hiljaisiksi. Mutta pian Oscarin ilme muuttui jälleen veijarimaiseksi. Hän nojautui lähemmäs utelias pilke silmissään.

»Auttoiko joku siellä sinua ratkaisemaan ne hätkähdyttävät pikku arvoitukset, jotka siskosi heitti ilmaan ennen kuolemaansa?»

Muistelin mitä sisareni oli kertonut ja kohautin olkapäitäni. »Lääkärit arvelivat, että Sylvia kärsi neurologisista häiriöistä, kun hänen elimensä lakkasivat toimimasta.»

»Mutta sinä siis uskot häntä?» Oscar tivasi.

Epäroin samalla kun valitsin sanojani huolellisesti. »Sylvia ei valehdellut minulle koskaan, eli hän itse uskoi kaiken mitä kertoi minulle. Mutta puhutaan siitä sitten, kun on enemmän aikaa.» Avasin muistivihkoni. »Meidänhän piti ryhtyä suunnittelemaan taloa.»

LUKU 2

Menetin siskoni Sylvian melkein vuosi sitten. Hänen kuolemansa jälkeen vajosin lamaannuttavaan masennukseen, kunnes lopulta en jaksanut enää moneen viikkoon nousta ylös sängystä, en vastata puhelimeen enkä sähköposteihin, en edes peseytyä. Ainoa ankkurini todellisuuteen tuon synkän kauden aikana oli Paulie. Vaikka laiminlöin kaiken muun elämässäni, onnistuin jotenkin pitämään kissani elossa. Kun Oscar lopulta jyskytti asuntoni oveen ja taivutteli minut menemään hoitoon psykiatriseen sairaalaan, hän lupasi pitää Pauliesta huolen hoitojaksoni ajan. Siitä – ja paljosta muusta – olen hänelle ikuisesti kiitollinen.

Saavuin sairaalaan tammikuun lopun lumimyrskyn aikaan. Lunta tuprutti taukoamatta kolme päivää ja maisema peittyi valkeuteen. Muistan että kun tuijotin huoneeni ikkunasta sairaalan puistoon, ihmettelin, minne kaikki linnut menivät sellaisella myräkällä, ja ajattelin, että Sylvia olisi tiennyt.

Sylvia, joka oli ollut viisi vuotta minua vanhempi ja epätavallisen herkkä aistimaan luonnonilmiöitä, oli arvostanut kauneutta ja elämää niiden kaikissa muodoissa, ehkä koska hän itse oli joutunut luopumaan nuoruudessaan niin isosta

osasta jälkimmäistä. Virus oli vaurioittanut Sylvian sydäntä varhaislapsuudessa, ja vaikka maankuulut specialistit olivat tutkineet häntä, hän oli viettänyt suuren osan elämänsä ensivuosisista teljettynä Fifth Avenuen -asuntoomme ja käynyt koulua kotiopetuksessa. Vapaa-aikanaan hän oli joko paennut rakkaus- tai fantasiaromaanien pariin tai katsellut haikeana huoneensa ikkunasta alas Keskuspuistoon. Sydäntäni oli raastanut nähdä hänen kaipaava ilmeensä, kun hän tarkkaili nurmikolla rentoutuvia perheitä, rakastavia ja turisteja, mutta siitä huolimatta hän oli kokenut maailman tavalla, joka minulle oli täysin vieras. Sylvialle se oli rajattomien mysteerien ja ihmeiden lähde. Muistan, kuinka hän lapsuudessani kiinnitti huomioni havaitsemiinsa arjen ihmeisiin, kuten sateen ikkunaan jättämiin likaisiin polkuihin tai hämähäkinseitin taidokkaaseen symmetriaan. Hän selitti, että jos minä todella halusin *nähdä* ympäröivän maailman enkä vain katsoa sitä, silloin minäkin saattaisin kokea transsendenssin, mitä hyvänsä se tarkoittikin.

Psykiatrini tohtori Rollins huomautti usein, että Sylvia olisi ollut minusta ylpeä, koska olin hakenut tarvitsemaani apua, ja epäilemättä hän oli oikeassa. Sairaala, joka sijaitsi Connecticutin rehevällä maaseudulla, oli kallis ja maineeltaan maan parhaita. Neljän kuukauden hoitajaksoni aikana tapasin Rollinsia kolme kertaa viikossa, minkä lisäksi osallistuin ryhmäterapiaan ja -harjoituksiin, joissa kehitettiin tunnetaitoja. Siinä missä suurimmalla osalla potilaista oli jokin riippuvuusongelma, pienempi joukko oli minun itseni tavoin sairaalassa muista syistä, ja olin kirjautunut sisään vapaaehtoisesti, tietäen että voisin lähteä koska tahansa. Nyt voin jo helpottuneena todeta, että enää minusta ei tunnu siltä kuin eläisin pimeässä tunnelissa, vaikka välillä mietinkin, olenko oikeasti parantunut.

Loppujen lopuksi olen yhä minä, Tate Donovan, kolmekymmentäkahdeksanvuotias arkkitehti, joka menetti sisaren kuollessa ainoan perheensä. Kaiken tapahtuneen jälkeen, ja oltuani useita kuukausia fyysisesti ja henkisesti pois töistä, annoin lopulta yhtiötovereideni ostaa minut ulos yhdestä New Yorkin eturivin arkkitehtitoimistosta. Ja niin huomasin olevani ensimmäistä kertaa aikuiselämäni aikana täysin tyhjän päällä, yksin ja epävarmana siitä, millainen tulevaisuus minulle olisi vielä mahdollinen.

Jos vanhemmiltani olisi kysytty, he tuskin olisivat olleet hirveän yllättyneitä siitä, että minulle kävi näin. Toisaalta, eiväthän he tuntuneet ikinä olleen tyytyväisiä mihinkään mitä tein, ja vaikka en ehkä ole ainoa, joka kokee tullessa lapsena laiminlyödyksi ja jääneensä vaille rakkautta, Rollins auttoi minua ymmärtämään, ettei minun tarvinnut antaa näiden tunteiden määrittellä itseäni ikuisesti. Silti hänkin myönsi, että lapsuuteni olosuhteet olivat olleet poikkeukselliset.

Isäni oli ollut toimitusjohtaja yrityksessä, joka tahkosi rahaa useilla eri toimialoilla. Kaivoksilla. Maataloustuotteilla. Lääkkeillä. Öljyllä ja kaasulla. Ilmailu- ja avaruusalalla. Huolimatta siitä, että olin yksi suurimmista osakkeenomistajista, en ollut koskaan kiinnittänyt ihmeemmin huomiota yrityksen bisnekseen, mitä nyt olin vilkaissut tiliotteita, kun ne tupsahtivat kuukausittain sähköpostiin. Yrityksen oli perustanut isoisoisäni, isoisäni oli laajentanut sitä, ja lopulta isäni oli rakentanut siitä imperiumin. Se puoli suvustani oli ollut todella kunnianhimoista porukkaa, ainakin jos mittapuuna käytettiin sukupolvelta toiselle siirtyvää, kasvavaa varallisuutta. Äitini puolestaan oli romanialainen kaunotar, joka puhui monia kieliä sujuvasti ja oli esiintynyt useiden aikakauslehtien kannessa.

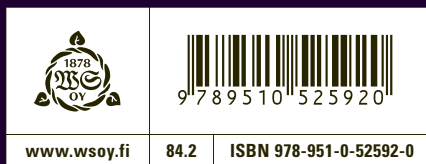
»Sinä rakastut, Tate. Ja kun se tapahtuu, se muuttaa elämäsi loppuiäksi.»

Arkkitehti Tate Donovan pakenee menneisyyden varjoja Cape Codiin. Ystävänsä kesäkotia suunnitellessaan hän kohtaa Wrenin, salaperäisen nuoren naisen, joka tuntuu näkevän suoraan hänen sieluunsa. Heidän välilleen syntyy heti syvä yhteys – sellainen, josta Tate on vain uneksinut.

Mutta Wren kantaa salaisuutta, ja sen myötä heidän suhteensa alkaa saada piirteitä, joita Tate ei täysin ymmärrä. Pian Tate joutuu päättämään, uskaltaako päästää irti järjen äänestä ja kaikesta todeksi uskomastaan ja kuunnella ainoastaan sydäntään.

»Romaanikirjailija Sparksin omaleimainen romantiikka ja arvostetun elokuvaohjaaja Shyamalanin yliluonnollinen ote yhdistyvät loisteliaasti... Mystinen ja koskettava rakkaustarina.»

Booklist

Kannen suunnittelu: Flamur Tonuzi
Kannen kuvat: Getty Images (tausta), Arcangel (talo)